

Nokrīt zars ...

Jāņtārpiņš mirst visskaistākās saules dēļ. Sagrūst viena pasaule – maza, bet spoža.
Dzīvo mūžmūžos saules dziesma, ko jāņtārpiņš nedzirdēja. Kāpēc? Kādēļ?
Kas uzcēla mūri starp šīm divām gaismām? Vai paši sev nezino?

Bija rīts (dažiem vēl neuzausis). Dienas iespējas visu sirdīs un dvēselēs. Palēnām uzplauka saules puķe – viena vienīga. Mazam kāpuram par mājvietu. Uzlēca nomiegojusies saule ... un saules puķe neatvērās tai dienā vienīgā, kas viņam un viņa mūžam bija atvēlēta. Rasa neizžuva un lietus nenolija. Apmākusies diena viena bij' visa viņa dzīve. Un tikpat apmākusies viņa sirds, prāts un apzinība. Citi darbus darīja, vārdu karus karoja. Jāņtārpiņš klusēja un pat nedziedāja. Viņš gaismu neredzēja, jo to kā gaismu neuztvēra.

Saules puķe sevī glabāja iespēju reālo, jāņtārpiņš – nereālo. Tam nebija dzimšanas dienas, tik „sniegi kalnu galotnēs”, ezera dzelme un lietus dziesma dziļā pusnaktī.

Nokrīt sveša pasaule pie tavām kājām. Vai pacelsi? Vai ieraudzīsi?
Vai arī sargāsi savējo no svešām tautām?

Nokrīt lapa no zaļa zara, vītusi jau kopš dzimšanas.
Nav neviena, kas celtu.
Nav neviena, kas aizpūstu.
Nav neviena, kas klusētu rietošas saules pavēnī.